

Η φήμη της μεταπολεμικής Ελλάδας και η τουριστική της ανάπτυξη δεν θα μπορούσε να μην έχει μουσικές επενδύσεις.

Κομμάτια που ανέδειξαν τα χαρακτηριστικά του τόπου και των κατοίκων της. Στίχους που τραγουδήθηκαν, νότες που παίχτηκαν σε όλο τον πλανήτη.

Το 1960 ο Ζυλ Ντασέν γύρισε το «Ποτέ την Κυριακή». Η εμβληματική φιγούρα της Μελίνας Μερκούρη κυριάρχησε στο πανί, ο Γάλλος ηθογράφος τους Έλληνες και ο Μάνος Χατζιδάκις έγραψε, ανάμεσα σε άλλα, τα «Παιδιά του Πειραιά» που του χάρισε ένα Oscar που όσο ζούσε, περιφρονούσε.

Αντίστοιχα περιφρονητική στάση είχε ο συνθέτης και για την ποιότητα αυτής της δημιουργίας του. «Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι η μεγαλύτερη τραγουδίστρια του κόσμου θα τραγουδούσε τόσο μέτρια αυτό το μέτριο τραγούδι» είπε κάποια στιγμή στο αυτί της Κάλλας όταν του το τραγούδησε σε Παρισινό εστιατόριο το '63.

Σεβαστή η άποψη του, εξ' ίσου όμως και των εκατομμυρίων ακροατών ανά τον κόσμο. Το κομμάτι ξεκίνησε την πορεία του στο διεθνές στερέωμα από το φεστιβάλ των Κανών, όπου ο Γιώργος Ζαμπέτας με το μπουζούκι του και η Μελίνα πυροδότησαν το κέφι μέχρι πρωίας. Έκτοτε δεν μπήκε ποτέ στο περιθώριο.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, ο Μίκης Θεοδωράκης έγραψε την μουσική για τον «Αλέξη Ζορμπά» του Μιχ. Κακογιάννη, μια κινηματογραφική παραγωγή που, βασισμένη στο αντίστοιχο βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη, κυκλοφόρησε στις αίθουσες το '64.

Ο μουσουργός έχει ήδη μελοποιήσει τον «Επιτάφιο» του Γιάννη Ρίτσου και αποκτά πλέον την πρόσβασή του στο παγκόσμιο μουσικό γίγνεσθαι με το συρτάκι που χορεύουν ο Anthony Quinn και ο Alan Bates.

Εκείνη η μουσική στα μαυρόασπρα καρέ, έγινε κάτι σαν κοινωνικός Ελληνικός ύμνος. Διότι τα τρία Oscar που συγκέντρωσε η ταινία τα θυμούνται μόνον οι «σινεφίλ» αλλά το σκοπό τον «σφυρίζουν» ακόμα παντού.